

ДЖЕРЕЛА

Номер 1 (394)

Рік заснування 1994 www.dgerela.at.ua

15 січня 2016 року

**НА ЯКІ ЗМІНИ
СЛІД ЧЕКАТИ
УКРАЇНСЬКІЙ
ШКОЛІ КОЛИ
У МОН від-
клали дату пере-
ходу на 12-річний
навчальний план
до 2018 року, бо
досі не ухвалили
новий закон про
освіту... стр. 3**

**НАЦІОНАЛЬНО-
ПАТРІОТИЧНЕ
ВИХОВАННЯ
У СЕРЕДНІЙ
ШКОЛІ**
На базі Ниж-
ньосірогозького
райметод кабінету
відбулося засі-
дання науково-ме-
тодичної ради... стр. 4

Є в училищі
педагоги, жит-
тя яких протя-
гом багатьох
років нерозривно
пов'язано з жит-
тям навчального
закладу...

стр. 6-7

День 22 січня 1919 року увійшов до національного календаря, як велике державне свято – День Соборності України. Саме тоді на площі перед Київською Софією відбулася подія, про яку мріяли покоління українських патріотів: на величезному зібранні було урочисто проголошено злуку Української народної республіки і Західноукраїнської народної республіки.

Правдиві історики ще довго будуть сперечатись з приводу визначення початку відліку існування України як незалежної та вільної держави.

Дехто з них цілком справедливо вважає, що Зборівський договір 1649 року став першою угодою, яка засвідчила визнання на міжнародному рівні статусу України як держави. Так, цей етап самостійного державобуду-

вання тривав недовго – незалежною Гетьманщина пробула лише до 1654 року. Тай й цих майже п'яти років вистачило аби у свідомості українців закріпилась мрія про вільне життя на своїй землі без чужого володарювання. Всі подальші роки існування у статусі Малоросії лише посилювали прагнення народу до волі та незалежності, до господарювання у своїй домівці.

Є фахівці, які впевнені, що датою народження української держави слід вважати 22 січня 1918 року – день підписання IV Універсалу Центральної Ради, яким Українську Народну Республіку проголошено суверенною і незалежною державою.

Знаходяться і такі, що стверджують – Україна як самостійна держава занадто молода – їй влітку виповниться всього 25 років.

Залишимо на совісті істориків всі їх змагання з цього приводу. Головне – не коли розпочалась наша держава, а якою вона є і ще може стати. А є вона єдиною, незважаючи на всі довготривалі спроби змінити це.

Нажаль, і за останні чверть століття проблема соборності України не втратила своєї актуальності. Культурні та ментальні відмінності між українцями Сходу й Заходу існували завжди, вони отримали назву «синдром Збруча», однак завжди наші співвітчизники прагли єдності. Акт возз'єднання УНР та ЗУНР – історичний факт, який показав безсилля будь-яких спроб роз'єднати український народ, протиставити українців один одному.

Тож не викликає сумнівів, що з огляду на сучасний стан справ в Україні, саме День Соборності

є найбільш знаковою датою для нас. Адже це є прямим свідченням не просто виникнення незалежної країни, її визнання на міжнародному рівні (до речі саме після підписання Акту Злуки УНР та ЗУНР на конгресі в Парижі у 1919 році наша держава була вперше офіційно визнана світовою спільнотою). Це незаперечне свідчення єдності всього народу нашої країни попри всі незначні розбіжності у культурі та світосприйнятті. Україна є безперечно єдиною країною, багатонаціональною та полікультурною. Це наш дім, який ми маємо берегти та робити його кращим. А для цього потрібно не просто на словах стверджувати своє визнання єдності країни, а доводити це реальними справами. А ось тут вже більше питань не до рядових громадян, які щодня викладаються з

останнього підтримуючи Збройні сили України, допомагаючи переселенцям з Донбасу, збираючи кошти на лікування поранених бійців АТО. А от, що крім розповідей та обіцянок змінити ситуацію, робить керівництво держави?

Звісно, питання більш риторичне і зовсім не святкове. Та, більш ніж впевнена, такі свята, як День Соборності України чи День Незалежності – не привід для чергових державницьких концертів та бічних заходів. Це час для прямих і чесних відповідей своєму народові, час звіту.

Україні – єдина. І ми маємо зберегти її цілісність. Бо вона того варта.

Лариса Виселко